

JUS1111 Privatrett I - Sensorveiledning høst 2020 (revidert)

1. Innledning

Eksamensoppgaven er en praktikumsoppgave som skal besvares i løpet av fire timers hjemmeeksamen. Den reiser spørsmål innen de sentrale læringskravene i avtalerett og erstatningsrett. Læringskravene for JUS1111 er nærmere beskrevet på fakultetets hjemmesider <https://www.uio.no/studier/emner/jus/jus/JUS1111/laringsutbytte/index.html>. Emnelitteraturen er omtalt i UiO Leganto, se lenke til Leganto her: <https://www.uio.no/studier/emner/jus/jus/JUS1111/h20/pensumliste/index.html>.

Den ekstraordinære situasjonen som følge av Covid-19 har betydning både for undervisningssituasjon, eksamensform og bedømmelse også dette semesteret. Disse forholdene er omtalt nedenfor i punkt 2, hvor standarden for å bestå eksamen også er nærmere behandlet. Gjennomgangen av oppgaven er inntatt i punkt 3. Sensorveiledningen er ment å ta opp de fleste spørsmål studentene kan tenkes å behandle. I bedømmelsen er det viktig å ta hensyn til at kandidatene bare har fire timer til disposisjon. Det er ikke mulig å behandle alle spørsmål like grundig, og de aller fleste vil overse noe. Gjennomgangen nedenfor går følgelig utover de kravene man kan stille til besvarelsene. Uten å ha lest noen besvarelser, er det mitt inntrykk at deloppgavene holder en nokså jevn vanskelighetsgrad. Avslutningsvis i punkt 4 nedenfor har jeg knyttet noen ytterligere kommentarer til bedømmelsen.

2. Standarden for å bestå - undervisningssituasjonen høstsemesteret 2020

Besvarelsene på JUS1111 skal bedømmes til "bestått/ikke bestått". Fakultetsledelsen bestemte videre den 16. oktober 2020 at eksamen høsten 2020 skal avvikles som hjemmeeksamen i stedet for ordinær skoleeksamen.

For å bestå eksamen kreves det at kandidaten har oppfylt kravene til læringsutbytte slik det fremgår av emnebeskrivelsen, og har tilfredsstillende kunnskaper, ferdigheter og generell kompetanse. Vurderingskriteriene er altså ikke knyttet til bokstavkarakterskalaen, men direkte til kravene til læringsutbytte i de respektive fag. Overfor kandidater som ber om begrunnelse skal det henvises til B/IB-standard og kravene til læringsutbytte. Sensorene skal ikke angi eller antyde hvordan oppgaven ville blitt bedømt under bokstavkarakterskalaen.

Av læringskravene fremgår det blant annet at studentene skal ha gode kunnskaper om lovfestede og ulovfestede prinsipper om avtaleinngåelse, og at de skal kunne identifisere, drøfte og løse rettslige problemstillinger knyttet til inngåelse av avtaler. I erstatningsrett skal studentene blant annet ha god kunnskap om reglene om adekvat årsakssammenheng, tapsutmåling og skadelidtes medvirkning, og de skal kunne anvende erstatningsrettslige regler på praktiske situasjoner. Oppgavens spørsmål ligger følgelig innenfor de sentrale læringskravene.

I henhold til studiedekanvedtak 20. november 2020 skal følgende to punkter tas inn i sensorveiledningene for eksamen høsten 2020:

1. Det skal gis en beskrivelse av hvordan smittesituasjonen konkret har påvirket undervisningen i det aktuelle faget.

Nedenfor følger en beskrivelse av hvordan smittesituasjonen konkret har påvirket undervisningen i emnet JUS1111 gjennom høstsemesteret 2020:

Forelesningene har i høst vært gjennomført ved opptak og digital overføring.

Kursundervisningen i avtale- og kjøpsrett ble gjennomført ved fysisk oppmøte, men kursene i erstatningsrett ble endret til digital undervisning via Zoom. Det blir noe mindre rom for interaksjon mellom studentene og kurslærerne ved digital undervisning. Studentenes læringsmiljø er naturligvis sterkt preget av situasjonen. Muligheten studentene ellers har til å diskutere seg i mellom er mer begrenset enn tidligere, og for mange kan det ha vært vanskelig å opprettholde kollokvieaktiviteten gjennom hele semesteret. For noen kan også terskelen for å ta kontakt med en kurslærer via digitale verktøy være høyere enn å ta kontakt på fakultetet. Den ekstraordinære situasjonen har nok også gått utover konsentrasjonsevnen for de fleste. Disse forholdene må en ha i bakhodet ved vurdering av eksamensbesvarelsene.

2. Følgende føring for karaktersettingen skal gis sensorene: "Pandemien har gjort den generelle studiesituasjonen svært krevende dette semestret. Karaktersettingen skal ta hensyn til dette. Enhver tvil om karakteren skal falle ut til kandidatens fordel."

3. Eksamensoppgaven

3.1 Innledning

Oppgaven omhandler to tvister; Sidsel Kirkerud mot Eventum AS, og Sidsel Kirkerud mot Jens Jensen. I den første tvisten er spørsmålet om det er inngått bindende avtale mellom Kirkerud og Eventum AS. Tvisten mellom Kirkerud og Jensen reiser flere erstatningsrettslige spørsmål. Det følger av oppgaven at kandidatene skal drøfte og avgjøre rettsspørsmålene i begge tvistene. Det er naturlig å behandle tvisten mellom Kirkerud og Eventum AS først, og deretter Kirkeruds tvist med Jensen.

Dersom man skulle komme til at det er inngått bindende avtale mellom Kirkerud og Eventum AS i den første tvisten - og forutsetter at avtalen blir gjennomført som forutsatt - vil Kirkerud ikke lide noe tap, og grunnlaget for tvisten mellom Kirkerud og Jensen bortfaller. De kandidatene som kommer til at det er inngått avtale må likevel foreta en subsidiær drøftelse av tvisten mellom Kirkerud og Jensen for det tilfellet at det ikke foreligger slik avtale. Hvis noen kandidater skulle

støtte på utfordringer ved at de trekker med seg resultatet fra den første tvisten over i drøftelsen av faktum i den andre tvisten, skal de ikke trekkes for dette så lenge begge tvister er behandlet.

3.2 Tvisten Sidsel Kirkerud - Eventum AS

Kirkerud har gått til søksmål mot Eventum AS med påstand om at det forelå en avtale om juleturné i henhold til planene luftet i telefonsamtale og på samme vilkår som tidligere juleturnéer. Kravet er bestridt av Eventum AS. Problemstillingen er om det er inngått slik avtale mellom partene. I den nærmere vurderingen bør kandidatene gjøre bruk av partenes anførsler slik det fremgår av oppgaveteksten.

Partene er uenige om den telefonsamtalen som har funnet sted med etterfølgende e-poster gir grunnlag for at det er inngått rettslig bindende avtale. Ut i fra prinsippet om formfrihet er det i utgangspunktet ikke noe i veien for at partene kan ha inngått en muntlig bindende avtale. Ettersom det er snakk om et nokså stort oppdrag, er likevel manglende skriftlig form i seg selv et argument som taler i retning av at det ikke er inngått rettslig bindende avtale, se også nærmere nedenfor.

Det foreligger ingen felles partsvilje, og avtalelovens tilbud og aksept-modell gir ikke noen avgjørende bidrag til å løse konflikten. Det er dermed mest naturlig å ta utgangspunkt i ulovfestede prinsipper om avtaleinngåelse. Dersom enkelte kandidater forankrer drøftelsen i avtalelovens bestemmelser må det også være greit, så lenge bestemmelsene suppleres av ulovfestede prinsipper og man får med de sentrale momentene i vurderingen. Se blant annet Geir Woxholth, *Avtalerett* (10. utg., 2017) s. 98-108 for en oversikt over sentrale disposisjonskriterier.

Der det ikke foreligger felles partsvilje, er det avgjørende for spørsmålet om avtalebinding som hovedregel hva løftemottakerne med rimelighet kan legge i løftegiverens utsagn. Spørsmålet er dermed om løftemottakeren har fått berettigede forventninger om at avtale er inngått, se bl.a. Woxholth s. 34-35 og 68-69. Relevant rettspraksis som kandidatene kan trekke inn i vurderingen omfatter bl.a. Rt. 1990 s. 1060, Rt. 1992 s. 1110, Stiansen-OBOS og Rt. 2001 s. 1288, *Gate Gourmet*.

Kirkerud tok kontakt med Peder Ås i Eventum AS per telefon våren 2018 for å avtale årets konsertturné. På hennes spørsmål om Ås trodde at det ville bli en bedre førjul enn året før, da Eventum hadde tapt penger på konsertene, svarte Ås at han trodde markedet ville ta seg opp, men at det var avhengig av "nye og kreative stemmer". Med tanke på at Kirkerud er en kjent artist som har turnert med julekonserter tidligere, er det mest nærliggende å forstå utsagnet slik at Ås sikter til andre artister enn Kirkerud. Ut i fra oppgaveteksten synes likevel Kirkerud å oppfatte det slik at Ås har henne i tankene. Etter mitt syn er det likevel tvilsomt om Kirkerud med rimelighet kan ta uttalelsen til inntekt for at Ås ønsker å inngå en ny avtale med henne.

Et sentralt spørsmål er om Kirkerud på bakgrunn av sitt spørsmål om det ville bli "same procedure" med rimelighet kan forstå Ås' svar "Å ja, det er same procedure as every year i julen

miss Sidsel" som er løfte om avtalebinding. Et utsagn må være noenlunde klart, bestemt og endelig for at det skal tillegges løftevirkninger. Det må trekkes en nedre grense mot ikke-forpliktende meddelelser, hvor utgangspunktet er hva adressaten med rimelig kan legge i utsagnet, se Woxholth s. 69-70. Eventum AS anfører at Ås har opptrådt høflig uten å forplikte seg, og at en profesjonell artist som Kirkerud måtte forstå at man ikke lovet ut millionbeløp med sitater fra gamle filmer. En del kandidatene vil antakeligvis gjenkjenne sitatene fra kortfilmen "Grevinnen og hovmesteren", men for dem som ikke er kjent med kortfilmen fremgår det altså uansett av oppgaveteksten at dialogen refererer til en film. Det taler i retning av at Ås sin uttalelse er såpass uspesifisert og lite formell at en ikke med rimelighet kan forstå den som rettslig forpliktende.

Den omstendighet at det er snakk om et betydelig honorar - tidligere fastsatt til 4 millioner kroner - taler dessuten klart i retning av at en muntlig uttalelse må være mer spesifisert for å ha løftevirkninger. Tidligere hadde partene dessuten inngått skriftlige avtaler om konserter og honorarer, hvilket er naturlig for såpass omfattende oppdrag. Den mulige avtalens form er derfor et argument i retning av at det ikke er foretatt en rettslig bindende disposisjon. Noen kandidater vil her kanskje vise til Rt. 1990 s. 1060, som i så fall er et pluss.

Avslutningsvis i telefonsamtalen kom Kirkerud med synspunkter på hvor det kunne være aktuelt å holde konserter. Det kunne i seg selv gi Ås en viss oppfordring om å presisere at partene ennå ikke hadde inngått en avtale. Av større betydning er det at Kirkerud i ettertid informerte sine faste musikere samt sangpartneren Jens Jensen om turnéplanene og tidspunkter per e-post med kopi til Ås. Hun anfører i denne sammenheng at det måtte være åpenbart for Eventum AS at hun innrettet seg etter en avtale, og at de tidligere hadde hatt tilsvarende avtaler.

Hovedregelen i norsk avtalerett er at løftemottakeren ikke blir bundet ved passivitet, se Woxholth s. 104. Rt. 2001 s. 1288, Gate Gourmet omhandler et tilfelle hvor løftegiver likevel ble ansett bundet på grunnlag av passivitetsbetraktninger. Et poeng for Høyesterett i denne saken var imidlertid at løftegiver opptrådte aktivt overfor løftemottaker i enkelte sammenhenger og passivt i andre, hvilke ga løftemottaker en rimelig forventning om at avtale hadde kommet i stand, se Woxholth s. 105-106 for en nærmere omtale av dommen. I vår sak ga e-postkorrespondansen Ås en klar oppfordring til å reagere dersom han mente at bindende avtale ikke var inngått. Samtidig har Ås utelukkende opptrådt passivt etter telefonsamtalen med Kirkerud. Selv om han nok kan bebreides for at han ikke ga Kirkerud beskjed om at avtale ikke var inngått, er passiviteten etter mitt syn ikke tilstrekkelig til å etablere at det er inngått en rettslig bindende avtale alle forhold tatt i betraktning. De kandidatene som skulle komme til at avtale er inngått som følge av klanderverdig passivitet, bør i så fall også diskutere hvilket honorar som skal anses avtalt. Et såvidt høyt honorar som 4 millioner kroner tilsier i seg selv at det skal mye til for at Eventum anses bundet ved ren passivitet. Et synspunkt om at det er inngått avtale ved passivitet uten at det er tatt stilling til honoraret, som må fastsettes på grunnlag av hva som anses som gjengs pris, kan her ha mer for seg.

Man kan også diskutere om uttalelsen til Ås er såpass ufullstendig at en avtale ikke kan anses inngått. I Rt. 1992 s. 1110, Stiansen-OBOS, sluttet Høyesterett seg til lagmannsrettens syn om at det vanligvis vil være en meget sterk formodning for at endelig avtale ikke er sluttet når pris ikke er avtalt. I Rt. 1991 s. 1171, Scania Vegsund kom Høyesterett til at det var inngått avtale på grunnlag av partenes korrespondanse selv om det ikke var utarbeidet kjøpekontrakt. I vår sak ser Kirkerud det slik at Ås' uttalelse i telefonsamtalen henviser til vilkårene fra tidligere avtaler. I og med at Eventum AS har tapt penger på de tidligere avtalene, kan en likevel innvende at Kirkerud ikke med rimelighet kan forvente at Ås legger til grunn de samme vilkårene denne gangen uten nærmere vurdering og diskusjon. Man kan nok derfor også hevde at en slik uklarhet om vilkårene tilsier at rettslig bindende avtale ikke er inngått.

Spørsmålet om det er inngått bindende avtale mellom Kirkerud og Eventum AS må avgjøres på grunnlag av en bred vurdering, og man kan ikke forvente at kandidatene går inn på alle momenter ovenfor. Kandidatene bør ta utgangspunkt i spørsmålet om hva Kirkerud med rimelighet kan legge i Peder Ås sitt utsagn. I denne sammenhengen er det naturlig å komme inn på utsagnets form, samt vurdere de etterfølgende omstendighetene og betydningen av Ås sin passivitet. Selv om det ikke foreligger Høyesterettspraksis som direkte løser spørsmålet i saken, er det en fordel om kandidatene trekker inn relevant rettspraksis i drøftelsen.

Etter mitt syn foreligger det ikke en rettslig bindende avtale mellom Kirkerud og Eventum AS, men det avgjørende for vurderingen av kandidatenes besvarelser må her være drøftelsen av avtaleinngåelsesspørsmålet og ikke konklusjonen.

Avslutningsvis er det grunn til å peke på at klanderverdig passivitet fra Ås sin side kunne tenkes å danne grunnlag for et erstatningskrav fra Kirkerud for pådratte utgifter som følge av at hun har innrettet seg som om avtale ble inngått. Et slikt prekontraktuelt ansvar er ikke anført fra Kirkeruds side, og det inngår heller ikke i pensum og læringskrav på JUS1111. Oppgaven legger derfor ikke opp til at kandidatene skal gå inn på dette spørsmålet.

3.3 Tvisten Sidsel Kirkerud - Jens Jensen

Sidsel Kirkerud krever erstatning fra Jens Jensen som følge av brudd på markedsføringsloven § 28 om rettstridig utnyttelse av bedriftshemmeligheter, jf markedsføringsloven § 48 b første ledd bokstav b. Etter sistnevnte bestemmelse er Jensen ved uaktsom overtredelse av markedsføringsloven § 28 erstatningsansvarlig for skade som følge av overtredelsen.

Markedsføringsloven er ukjent lovtekst for kandidatene. Oppgaven er lagt opp slik at tvisten etter markedsføringsloven bare utgjør et bakteppe, og de spørsmålene som oppstår kan løses etter den alminnelige erstatningsretten. Hvis noen studenter likevel går inn på tolkningen av bestemmelser i markedsføringsloven bør de ikke trekkes for det så lenge de også får tid til å behandle de spørsmålene oppgaven tar opp.

Det fremgår av oppgaveteksten at Jensen ikke bestred at det forelå ansvarsgrunnlag etter markedsføringsloven § 28. Det er nærliggende å forstå dette slik at Jensen heller ikke bestrider at vilkåret om uaktsomhet i markedsføringsloven § 48 b er oppfylt. Det er dermed ikke nødvendig for kandidatene å drøfte culpa som ansvarsgrunnlag. Hvis noen likevel skulle gjøre det, bør de ikke trekkes for dette.

Kirkerud krever erstattet sitt inntektstap og mulige krav fra de musikerne hun hadde gjort avtale med, samt erstatning for tap på fremtidige turnéer. Jensen bestrider ikke at det kan foreligge et økonomisk tap som sådan, men anfører at tapet ligger utenfor det adekvate, at Kirkerud må begrense sitt tap ved å skaffe alternative engasjementer og at hun selv hadde bidratt til skaden. Det fremgår av oppgaveteksten at partene var enige om at adekvans-, medvirknings- og tapsbegrensningsspørsmålene skulle løses etter alminnelige erstatningsrettslige prinsipper. Kandidatene må dermed ta stilling til tre spørsmål; om det foreligger adekvat årsakssammenheng mellom Kirkeruds tap og Jensens rettstridige utnyttelse av forretningshemmeligheter; om erstatningen må settes ned eller bortfalle som følge av Kirkeruds medvirkning til skaden; og om erstatningen må nedsettes som følge av Kirkeruds tapsbegrensingsplikt. Å identifisere og strukturere rettsspørsmålene utgjør her en viktig del av oppgaven. Dette kan være nokså krevende helt innledningsvis i studiet, og man må ikke stille for høye krav til besvarelsenes struktur. Det er ikke avgjørende i hvilken rekkefølge kandidatene behandler spørsmålene.

Jensen anfører ikke manglende årsakssammenheng som grunnlag for at han ikke er erstatningsansvarlig. Dette kunne vært problematisert. Kirkerud har krav på erstatning som følge av overtredelsen, jf markedsføringsloven § 48 b første ledd b og ulovfestede prinsipper. I det foreliggende tilfellet er det ikke opplagt at Kirkerud ikke ville blitt påført et tap dersom en tenker Jensens rettstridige utnyttelse av forretningshemmeligheter bort, jf betingelseslæren slik den blant annet har kommet til uttrykk i Rt. 1992 s. 64, P-pilledom II. Oppgaveteksten sier ikke noe om Eventum AS ville ha inngått avtale med Kirkerud dersom selskapet ikke hadde innledet samarbeid med Jensen. De kandidatene som eventuelt tar opp spørsmålet om årsakssammenheng bør få en viss uttelling for det. Ettersom verken anførselene eller oppgaveteksten for øvrig legger opp til en drøftelse av årsaksspørsmålet, skal det ikke føre til trekk for de kandidatene som ikke nevner det.

Det sentrale i adekvansvurderingen er om skaden er en så upåregnelig, fjern og avledet følge av den skadevoldende handling at det ikke er rimelig å knytte ansvar til den, jf Rt- 2007 s. 158 avsnitt 67 og Rt. 2007 s. 172 avsnitt 66. De nevnte dommene gjaldt personskadetilfeller, men de samme vurderingstemaene vil også være av relevans ved formuestap (Rt. 2007 s. 158 avsnitt 67 viser her blant annet til Rt. 1973 s. 1268, som gjaldt et formuestap. Se også Rt. 2006 s. 690 avsnitt 54-55). Adekvansspørsmålet må vurderes særskilt for hver av de tre tapspostene Kirkerud har krevet erstattet.

Kirkeruds inntektstap ved å miste oppdraget med juleturnéen i 2018 er en direkte følge Jensens ansvarsbetingende handlinger (hvis vi forutsetter at kravet til årsakssammenheng er oppfylt). Det må dermed være klart at tapet ikke er så upåregnelig, fjernt og avledet at det ikke er rimelig å å

knytte ansvar til det. Med andre ord er adekvanskravet oppfylt for inntektstapet. Tap som følge av krav fra musikerne Kirkerud har gjort avtale med er mer avledet enn hennes eget inntektstap. Hvis en forstår oppgaven slik at Kirkerud sendte felles e-poster til musikerne og Jensen om turnéplanene og om å holde av tidspunktene, er det imidlertid et poeng at Jensen var kjent med at det her kunne tenkes å oppstå krav. Tapet er i så fall neppe upåregnelig. I adekvansvurderingen må det også være relevant å se hen til at Jensen kunne avverget slikt tap ved å gi beskjed til Kirkerud om at hun ikke ville få oppdraget. Adekvanskravet er derfor etter mitt syn oppfylt også for denne tapsposten.

Endelig krever Kirkerud erstatning for tap på fremtidige turnéer, siden bortfallet av juleturnéen i 2018 etter hennes syn ville gjøre henne mindre attraktiv i hvert fall i tre år fremover. At rettstridige handlinger som fører til bortfall av en konkret oppdragsavtale også skal få konsekvenser for skadelidtes mulighet til å få fremtidige oppdrag, må i utgangspunktet anses upåregnelig. Det er videre snakk om et fjernt og avledet følge av Jensens handlinger som det ikke ville være rimelig å pålegge ham ansvaret for. Adekvanskravet er derfor ikke oppfylt for Kirkeruds krav på erstatning for fremtidige tap.

Det neste spørsmålet som oppstår, er om erstatningen bør settes ned eller falle bort som følge av Kirkeruds medvirkning til skaden, jf skadeserstatningsloven § 5-1. Jensen anførte at Kirkerud hadde bidratt til skaden ved å røpe turnéplanen. Kirkerud på sin side fremholdt at det ikke kunne være opp til henne å rette opp konsekvensene av Jensens rettsstridige atferd.

Skadeserstatningsloven § 5-1 nr. 1 oppstiller vilkår om at skadelidte må ha medvirket til skaden ved egen skyld, og at det må foreligge årsakssammenheng mellom medvirkningshandlingen og skaden. Skyldvurderingen bygger i utgangspunktet på en alminnelig culpavurdering. I det foreliggende tilfellet er det vel mest naturlig å anse skadeevnen av å informere en fast sangpartner om felles turnéplaner for å være begrenset, og det er ingenting i oppgaveteksten som tilsier at en eventuell skadeevne burde vært synbar for Kirkerud. Riktignok kunne hun valgt som handlingsalternativ å inngå en nærmere avtale med Jensen før hun ga informasjon om spillesteder, men tatt i betraktning at de var faste sangpartnere er det lite som taler for at hun burde gjort dette. Ut ifra de begrensede opplysningene i oppgaveteksten, er det dermed få holdepunkter for at Kirkerud har medvirket til skaden ved egen skyld. Vilkårene for medvirkning etter skadeserstatningsloven § 5-1 er derfor ikke oppfylt.

Endelig reiser oppgaven spørsmål om Kirkeruds tapsbegrensningsplikt. Jensen anfører i denne sammenheng at Kirkerud som kjent artist måtte kunne begrense tapet ved å skaffe seg alternative arrangementer frem mot jul. Tapsbegrensningsplikten kan forankres enten i skadeserstatningsloven § 5-1 nr. 2 eller i ulovfestede prinsipper. I Rt. 1992 s. 1469, Leiebil henviser Høyesterett til § 5-1 nr. 2. Uavhengig av rettsgrunnlag er det sentrale i vurderingen om Kirkerud har latt være i rimelig utstrekning eller etter evne å begrense skaden. Det innebærer at hun så langt det lar seg gjøre må søke å skaffe seg alternative engasjementer frem mot jul. Hvis det ikke er mulig å få til, for eksempel fordi Jensens rettsstridige handlinger skjedde på et tidspunkt da det var for sent å avtale andre oppdrag, kan erstatningen ikke settes ned på grunn av

tapsbegrensningsplikten. Det kan også være et poeng at Jensens rettstridige utnyttelse av turnéplanen har vanskeliggjort Kirkeruds mulighet til å få tilsvarende oppdrag med julekonserter på grunn av konkurransen fra Eventum, Jensen og Malm.

4. Om bedømmelsen

Bedømmelsen beror på en helhetsvurdering av om kravene til læringsutbytte er oppfylt og om studentene viser tilfredsstillende kunnskaper, ferdigheter og metodisk kompetanse. Som nevnt innledningsvis, går denne sensorveiledningen utover de kravene man kan stille til besvarelsene. Det er fullt mulig å dokumentere tilfredsstillende kunnskaper, ferdigheter og metodisk kompetanse selv om en del spørsmål skulle være oversett eller besvart feil. I en slik helhetsvurdering er det ikke et absolutt krav at samtlige hovedspørsmål i oppgaven anses bestått hver for seg for at besvarelsen i sin helhet skal bedømmes som bestått.

Henrik Bjørnebye, 16. desember 2020